

Peelbergweg-Oude Borg-Isabellegreend...

Op zondag 12 juni 2022 gaan we even naar onze oudste kleinzoon om hem te feliciteren met het behalen van zijn diploma. Zij beschikken over een lieve hond, een teef, die luistert naar de naam Blitz, een Duitse Staande, (langhaar). Ze is gek op mij en wil graag naar buiten. Het is lekker wandelweer, zonnig en 22°C. Langs de Peelbergweg staan enkele jonge zwarte walnootbomen. De verlaging langs dit pad moet zorgen voor opslag en afvoer van hoog water. Links van het pad de steilrand waar tegen ooit eens het Maaswater klotste. Ik wandel verder richting landgoed de Oude Borg met een sierlijk ogend huis, de Nieuwe Borg uit de 18^e eeuw, nu een zorgvilla met diverse zorgappartementen. Via een klaphek wandel ik richting schutterij St. Anna Veste. Aan de rechterkant heb ik zicht op de diepe Oolderplas waarop veel plezierjachten liggen. Weer via een klaphek heb ik zicht op de Maas en de Lus van Linne.

De regenrivier de Maas is 925 km lang; 492 km door Frankrijk, 194 km door België en 239 km door Nederland en heeft een verval van 409 meter. Ik wandel naar rechts naar de Isabellegreend, een ongeveer 40 ha groot schiereiland, beheerder is het Limburgs Landschap, vrij toegankelijk en ingeklemd tussen Maas en Oolderplas. Deze plas is ontstaan door het plaatselijke Oolderveld te ontzanden, ontkleien en te ontgrinden, op sommige plaatsen is deze plas meer dan 30 meter diep. Bij een infobord en via een klaphek betreed ik het gebied. Langs het pad onder meer bloeiend beemdtkroon, rapunzelklokje en knoopkruid met stralende bloemen. Ik ga de dijk op. Diverse bruinkleurige zaaddozen van een ratelaar, verder agrimonie en op beemdtkroon de knautiabij. Links van me de Maas waarop hard gevaren wordt met onder meer jetski's, achter snelle boten oefenen waterskiërs hun hobby uit. Achter twee grote Canadese populieren ga ik naar links via een graspad. Ik moet door borsthoge vegetatie, zoals braam en grote brandnetel. De grote grazers hier, Galloways en Koniks, zijn niet in staat de vegetatie op een redelijk niveau te krijgen. Het Limburgs Landschap zou hier gefaseerd moeten maaien en uiteraard het maaisel afvoeren. Grote plekken met de bloeiende grote valeriaan en poelruit, dominant hier de grote brandnetel en de braam. Op de grote brandnetel zitten grote-, zwartkleurige- en stekelige rupsen met fijne witte spikkeltjes en geelachtige poten, het zijn de rupsen van de dagpauwoog. Rechts van me een onnatuurlijke verhoging, dit is Nijkskens Nak, ook wel Mosterdgreend genoemd. Onder deze bult ligt een voormalige stortplaats verborgen, na de bagger-werkzaamheden werd het hier ontstane grindgat opgevuld met bedrijfsafval van de Natron Chemie te Herten. Door middel van diverse peilbuizen wordt de uitstroom van (giftige) stoffen in de gaten gehouden. Aan de onderzijde van deze verhoging blijft geregeld water staan, vandaar dat deze plek er wat kaal bij ligt. Witjes, atalanta's en dagpauwogen genieten ook van deze middag.

Rond 14.00 uur zie ik hier de das, Blitz en de das staan tegenover elkaar, de hond heeft meer angst dan de das, even later verdwijnt de das op een rustige wijze via een wissel in de ruige vegetatie. Ik heb hier al wel eens dassensporen in de modder aangetroffen en in de Hoge Dijk heb ik uitgegraven zand en paadjes aangetroffen waarvan ik dacht dat kon wel eens van de das zijn. Ik heb hier 's avonds ook al eens gepost, maar dat bracht niets op. Maar nu ik hier in levende lijve een das zie, denk ik met zekerheid te weten dat hij hier een territorium heeft. Van de das zeggen ze dat het een schemerdier is, doch wanneer er rust heerst en weinig verstoring dan is de das ook overdag waar te nemen. Ik kom bij de plas Heerensteerten, in de hoek van deze plas een tapijt van de gele plomp. Hier geniet ik volop van de prachtige- en gevarieerde zang van de bosrietzanger. Op deze plas onder meer echtpaar knobbelzwaan, op een dode afgeknaagde boomstam laat een aalscholver, in een heraldische houding, zijn veren drogen. Een koekoek roept vlakbij zijn eigen naam. Ik stap over beverwissels heen die van Heerensteerten naar de Maas lopen. Op diverse plekken is te zien dat het Maaswater een stuk hoger heeft gestaan gelet op

aangespoeld materiaal dat tegen struiken is blijven hangen. Een verlaging in het pad, verstevigd met zware stenen, deze zorgt ervoor dat Maaswater in Heerensteerten kan stromen. Verder langs de rand; grauwe ganzen en blauwe reigers. Een stekelige schermbloem, het betreft de wilde kruisdistel, nog niet in bloei, wel een echte insectenplant. Ik struin door de Grote wei met hier en daar een struik, ik tuur de hoge kleibult af, misschien zie ik wel een zonnende vos. Op de hoge kleibult staat volop maasraket, opvallend zijn de korte, schroefvormig gedraaide hauwen.

Ik wil eigenlijk boven op de hoge kleibult lopen, doch de dichte begroeiing en de steilte houden mij daarvan af. Over de grond en door struiken slingert zich zowel de haagwinde als de akkerwinde. Opvallend en kenmerkend voor dit gebied is de Hoge Dijk, een opgebracht gronddepot dat men dacht te kunnen gebruiken bij de herinrichting van onder meer Heerensteerten in de jaren 60 van de vorige eeuw. Later werd de bult gedeeltelijk afgegraven waardoor de steilwand ontstond, die herbergt met zijn ongelooflijk vele gaten verschillende graafbijen en graafwespen. Doch Heerensteerten bleef na de ontgrinding als een plas achter. Een groot stuk van de hoge bult is afgebrokkeld, goed te zien zijn de vele gaten van bijen en wespen. Een konijn zoekt een veilig heenkomen. Putters. Hoge kaardenbollen staan nog niet in bloei. Een torenvalk. kneutjes. Als ik ter hoogte ben van het begin van de hoge kleibult hoor ik gelijktijdig de zanglijster, de nachtegaal en de bosrietzanger, dat is genieten! Ik ga van het pad af en struin richting de rand van Heertensteerten. Kornoeljes, hazelaars, jacobskruiskruid, vijfvingerkruid en aan een appelboom hangen kleine, ronde appeltjes, het zou een wilde appel kunnen zijn. Ik wandel verder door boven over Nijskens Nak te struinen. De hier staande struiken worden door mij intensief afgezocht, waarom zou hier geen grauwe klauwier kunnen zitten? Een “dansende” grasmus, een vrouwtje van de grote groene sabelsprinkhaan en enkele konijnen kan ik wel noteren. En ik mag hier genieten van de zeer gevarieerde en lang aangehouden zang van de spotvogel, komt even uit tropisch Afrika om hier te broeden, het is een rode lijst soort. Ik kom weer op de plek van de 2 Canadese populieren, er stonden er drie, één is ontworteld, een ander is voorzien van grote tondelzwammen. In het verleden werden hier mensen begraven, het betrof een ongewijd kerkhof waar onder meer drenkelingen uit de Maas hun laatste rustplaats vonden. Langs de Oolderplas werden bij de herinrichting in de jaren 1993 en 1994 eilandjes aangelegd, ze zijn nu bijna aan het oog onttrokken. Vandaag heb ik totaal niets gezien van de grote grazers. Links van het pad staat de zwarte toorts in bloei, de agrimonie en de kattendoorn met zijn roze kleurige bloemen. Op een bloem zie ik nog een geelkleurige gewone kameleonspin (krabspin), deze spin maakt geen web, hij/zij verschuilt zich in de bloemen, het vrouwtje van deze spin kan van kleur veranderen. Vlak voor het klaphek mag ik nogmaals genieten van de zeer gevarieerde zang van de bosrietzanger en de in bloei staande brede lathyrus. Tijdens mijn wandeling ben ik niemand tegen gekomen. Op de dijk enkele personen met een hond, hun hond krijgt, met toestemming, een snoepje van mij, Blitz krijgt wat lekkers van hem.

Een restant van de uit de 13^e eeuw stammende donjon op landgoed Oude Borg is door hoge bomen geheel aan het oog onttrokken, dit restant waakt al heel lang over dit gebied en is of was bekleed met klimop. In de middeleeuwen vertoefde hier ridder Rutger van Mereheym, daaraan dankt Merum waarschijnlijk zijn naam. Via een dijkje wandel ik om het landgoed heen. Ik kom bij de Bergstraat, langs deze straat een huis genummerd 19 waarin een hoogwatersteen is gemetseld met “waterstand ←1926→”. Zeer tevreden lever ik Blitz weer af.

Leo Koster.